О.Ю. ТАЛАБІРЧУК
(Ужгород)

ПОЕТИКА ЗАГОЛОВКУ ПОВІСТІ «АНГЕЛ НАД МІСТОМ» ІВАНА ЯЦКАНИНА

УДК 821.161.2-3.09 (437)

Талабірчук О. Поетика заголовку повісті «Ангел над містом» Івана Яцканина; 13 стор.; бібліографічних джерел - 20, мова українська.

Анотація. У статті вперше досліджено поетику заголовку повісті Івана Яцканина «Ангел над містом» як відображення позатекстової площини твору. Аналізується символічне значення заголовку в контексті сакральної тематики.

Ключові слова: поетика, заголовок, повість, ангел, місто.

Повість «Ангел над містом» Івана Яцканина, представника сучасного українського літературного процесу Словаччини, вийшла друком у 2001 році в Пряшеві. За ідейно-художнім змістом вона споріднена малій прозі автора, представленій оповіданнями й новелами. Повість акумулює в собі провідну тему творчості письменника — пошук у хаосі світу моделі самототожності, яка нерозривно пов'язана з національною ідентичністю.

Повість «Ангел над містом» досліджували літературознавці М.Роман, М.Неврлий, С.Макара, котрі простежували проблематику та жанрову специфіку твору. Проте, поетика заголовку, як важлива одиниця художнього тексту, не була в полі зору науковців. Мета цієї статті — з'ясувати специфіку поетики заголовку як відображення позатекстової площини повісті «Ангел над містом» Івана Яцканина.

Інтерес до вивчення поетики заголовків чи назв, титулів твору виникав у багатьох дослідників. Одним із перших був С.Кржижановський, котрий осмислив заголовок як елемент тексту, що здатен самостійно існувати як «найкоротший із коротких розповідей про книгу» [12, с. 23]. На його думку, слова винесені на обкладинку книжки нероздільні з текстом і заголовок, який «облягає текст і зміст», має право видавати себе за головне книги [12, с. 3]. Підтримує ці міркування І.Гальперін, котрий вважає, що заголовок — це те, що «виражає основний задум, ідею, концепт творця» [5, с.133]. Е.Джанджакова розглядає заголовок як обов'язковий компонент художнього тексту, який об'єднує позицію читача, персонажа й автора. Змістовий об'єм заголовку, на її думку, визначається трьома факторами, серед яких для художнього тексту найважливіший: «співвідношення заголовку та власне тек-

© О.Ю. Талабірчук

сту» [9]. До того ж, «заголовку властиві свої закони організації часу, простору й ритму; як образ-символ пов'язує між собою різні сфери і виміри життя та мистецтва» [15, с. 170], як зазначає В.Миронюк, наголошуючи, що «назва твору — це одиниця художнього тексту, за допомогою якої читач відкриває приховані можливості щодо розуміння або інтуїтивного осягнення авторського задуму, одиниця найвищого рівня, що стягує у себе всю позатекстову дійсність» [15, с. 170]. Отже, назва твору виступає для читача своєрідним кодом сприйняття, певною інтерпретаційною схемою, яка скеровує думку реципієнта до того, що прагнув передати автор.

Віднайдення назви твору для автора важливе та відповідальне завдання. В.Мержвинський влучно відзначає: «Називаючи свій твір, митець виступає у ролі деміурга, але ця роль, порівняно з твореннням власне тексту, має низку характерних моментів: крім підбору імені, номінація повинна встановити з текстом певний контакт» [14]. Слушно наголошує А.Нямцу: Заголовок твору часто виступає тим первинним ідейно-смисловим сигналом, який налаштовує реципієнта на необхідне для автора сприйняття інтерпретації сюжету (образу, мотиву), а іноді й підказує читачеві характер його переосмислення [17, с. 63]. Тобто, для розуміння змісту, закладеного письменником у текст твору, потрібно в першу чергу розкодувати його заголовок, або іншими словами, зрозуміти те, що передав автор у сконденсованому, ущільненому вигляді в титулі.

Дослідники пропонують кілька класифікацій заголовків. І.Гальперін зокрема виділяє шість видів титулів: назва-символ, назва-теза, назва-цитата, назва-повідомлення, назва-натяк, інтрига, назва-оповідь [5, с. 134].

Л. Грицюк застосовує образно-семантичний підхід до класифікації заголовків і виділяє заголовки-індикатори, заголовки-образи й заголовки-символи [6, с. 51–52]. «Пряме фактуальне значення» [6, с. 52] з низьким ступенем образності домінує, на думку дослідниці, у семантичній культурі заголовка-індикатора; «переносне, концептуальне значення» [6, с. 54] переважає в семантиці заголовка-образу; «переосмислене підтекстове значення» [6, с. 55] виступає на перше місце в заголовка-символу.

Тож вважаємо, що заголовок повісті «Ангел над містом» І. Яцканина можна кваліфікувати як символічну назву. Адже як відзначає М.Горбівненко, «у семантичній структурі заголовків-символів домінує підтекстове значення, яке виникає на основі асоціативних зв'язків текстової інформації та культурно-історичних традицій людства» [7, с.205]. Уживання слова-символу в заголовку художнього тексту має двоїсте значення, воно обмежує, але водночас і розширює коло його інтерпретацій. Як влучно визначає дослідник, «значення такого заголовка задається автором», проте «адекватне розуміння заголовка-

символу цілком залежить від творчої активності читача. Перетворюючись на своєрідний «конденсатор пам'яті», заголовок-символ вимагає звернутися до тих знань, досвіду та асоціацій, які зберігаються в різних сферах людського пізнання та мислення» [7, с.205].

Концептуальним чинником назви повісті «Ангел над містом» — є слово ангел. Оскільки образ ангела скеровує думку читача у світ духовної культури, то під таким заголовком реципієнт очікує прочитати твір, у якому простежуватиметься якщо не біблійна тематика, то принаймні очевидне апелювання до неї, до вічних онтологічних проблем. То ж у першу чергу потрібно простежити значення образу ангела, як у релігійному світогляді, так і в літературі.

За твердженням С.Аверінцева, «ангели — безтілесні духовні істоти, наділені розумом і свободною волею, створені Богом для того, щоб служити Богові, здійснюючи вічне і радісне свято небесної Літургії, ведучи війну з ворогами Бога, несучи Його волю стихіям і людям» [1, с. 35]. У християнстві в ангелів існує чіткий розподіл: усі вони поділяються на дев'ять ангельських хорів, а ті в свою чергу — на три ієрархії. За Діонісієм Ареопагітом, якому приписують трактат про «Небесну ієрархію», перша ієрархія — вища: Серафими, Херувими, Престоли. Вони найближчі до Бога, мають кілька пар очей та крил та інші богоподібні якості. Друга ієрархія — середня: Панування, Сили, Влади. Ці істоти мають досконалі, очищуючі сили, наставляють мудрому керуванню, учать володіти почуттями, приборкувати гріховні прагнення. Третя ієрархія — нижча: Початку, Архангели, Ангели. Третій чин поперемінно керує людськими ієрархіями, щоб у порядку було сходження і звернення до Бога, спілкування та єднання з ним [2].

Ангели найближчі до людей, вони оголошують наміри Божі, наставляють людей до доброчесного й святого життя, допомагають, коли це потрібно. Тобто вони виконують місію вісників та охоронців, а згідно з усіма традиціями кожна людина має свого янгола-охоронця. Зокрема зазначається, що Бог створив народи за кількістю ангелів [2]. Покровителем людського роду вважається Архангел Михаїл. Його традиційно визнають головою хору Сили, керівником архангелів, управляючим четвертим райським небом, який очолює небесне військо у боротьбі зі злом, переможний антагоніст сатани. Також він вважається одним з покровителів України, ізраїльського народу, німців, а також міст Києва, Прочіда, Шибеника, Великого Новгороду, Брюсселя, Альгеро та ін. Зображення Архангела Михаїла на гербі Київського воєводства зустрічається з XVI століття, але його особливе шанування простежується ще з часів великокняжих. У сучасному Києві на Майдані Незалежності встановлена скульптура Архангела Михаїла, а один із олтарів храму Софії Київської також присвячений Архістратигу.

© О.Ю. Талабірчук

Відповідно до християнського світогляду, у літературі на основі релігійного культу, де ангел символізує надприродну істоту, посланця, вісника Бога, склалося загальноприйняте трактування образу ангела як охоронця, котрий наставляє людину та оберігає від негараздів і проявів лукавого, а також він втілює прагнення людини до ідеалу, добра, вищого сенсу буття. Подібне спостерігаємо у творах наших сучасників Д.Кешелі «І плакав одинокий Ангел», Н.Гуменюк «Янгол у сірому», О.Весни «Які ж вони — янголи?», поезії І.Малковича «З янголом на плечі» та багатьох інших.

Необхідно зазначити, що Івану Яцканину властиво вживати у творах біблійні алюзії. Письменник, як правило, використовує уривки і з Святого Письма у якості епіграфів, надтекстових цитат, заголовків, у такий спосіб програмуючи оцінку описуваних у текстах подій та вчинків персонажів з точки зору цінностей, закладених у Біблії.

Так, збірка «Тіні й шрами» (1994) насичена цитатами з Біблії, що становлять епіграфи до творів. Прозаїк використовує слова з Книги пророка Аввакума, Євангелія за Матвієм, Книги Еклезіастової, Книги пророка Ісайї та ін., таким чином мовби звіряючи свої тексти з вічними духовними істинами. Подібну думку в післямові до збірки висловлює В.Конопелець, вказуючи, що ці епіграфи створюють «певну душевну / й духовну / атмосферу, настрій, ними автор мовби закликає посуджувати мить нашого життя з погляду вічності. А це значить в першу чергу розуміти, а коли так, то й багато-чого прощати» [11, с.93]. Також у книзі І.Яцканина представлені твори, заголовки яких співвідносяться з біблійними мотивами чи символами: «З хреста зняті», «Мед і сіль», «І духові твоєму», «І довжникам нашим». Отож, для І.Яцканина сакральні тексти виступають підсилюючим фактором глибинних внутрішніх проблем, які він розкриває у своїх творах.

У повісті «Ангел над містом» центральний образ Олівера, його життєвий шлях простежуємо від народження до схилу віку. Отже, можемо вважати, що відтворена панорамна картина душевної біографії персонажа. Прозаїк дотримується хронологічної послідовності викладу, зосереджуючись на концептуально важливих епізодах життя героя. Структура тексту часто розривається ретроспекціями, зокрема автор подає екскурси з минулого батьків Олівера — Карла і Бети, а згодом батьків його дружини Маґди. Таке часове розмежування необхідне для того, аби з'ясувати мотиви поведінки персонажів.

Важливу роль у житті Олівера зіграли дядько Мілан, а згодом коханка Вероніка. Наприкінці твору з'являється ще важливий персонаж – Михась, колега Олівера, котрий разом з ним їде в Україну. По дорозі вони потрапляють в аварію, в якій Михась гине. Його останнє прохання до Олівера, щоб той відвіз його до міста, «над яким літає ангел». Таким чином, кінцівка повісті висвіт-

лює те, що винесено у назву твору. І розуміємо, щоб відшукати позатекстову площину повісті, її основну ідею, потрібно збагнути символічність її назви.

Функції заголовків мають свої особливості в залежності від роду чи жанру літератури. Н.Кожина відзначила: «У великих формах, таких, як роман, заголовне слово або словосполучення не відразу вплітається в канву твору, а з'являється в сюжетно-кульмінаційних точках літературного тексту» [10, с.170]. Таким чином, кульмінаційним моментом повісті Яцканина виступають слова Михася «… у місто, над яким літає ангел, завези мене…» [20, с.110]. Тоді вперше згадується у тексті те, що винесено в заголовок твору. Вдруге назва висвітлюється в епілозі, коли мовиться про місто, над яким літає ангел. Олівер розмірковує: «А я думав, що майже все про нього знаю. Ніяк і не збагну, хто про кого розповідав. Старію — вже й фантазія вивітрюється. Чого ж він про того ангела над містом згадував? Яке це місто? Де той ангел? Ми ж до Києва добирались… Пригадую, колись мені казав, що ангели людей не розуміють. Але ангели повертаються додому. Дивак!..» [20, с.110].

Місто, над яким літає ангел, – Київ, і саме в Кирилівській церкві (XII ст.) є фреска «Ангел, що звиває небо», її репродукція використана в оформленні обкладинки книжки. Фреска вважається шедевром давньоруського монументального живопису й зображує ангела, котрий із сумом згортає небо в сувій. Можливо, посередництвом цього образу автор прагнув передати ідею проминальності людського життя, коли все, що вважалось ціннісним у житті, втрачає своє значення, а залишається тільки чистота помислів і душі. Як зазначає С.Аверінцев, ангели безтілесні, «тобто не зв'язані зашкарублістю, важкістю, малорухомістю людського або тваринного тіла, його піддатливістю плотським потребам, його підвладністю фізичним та фізіологічним законам» [1, с.35]. Чи означає це, що й місто, над яким літає ангел, таке ж чисте і доброчинне? Можливо, це особливий своєрідний простір, у якому людина може осягнути межу святості, чистоти не фізичної, а душевної. М.Неврлий відзначає: «Читаючи ці слова, якось мимоволі пригадуєш оздоровлюючий фінал роману російського поета-символіста Андрія Бєлого «Петербург» (1914), в якому герой твору наприкінці свого безпутнього й змарнованого життя звертається до Сковороди, життєва мудрість якого повинна б навернути його до людяності й осяганні «доброго й вічного» [16, с. 785]. Персонаж повісті Михась прагнув потрапити саме в Київ, а не якесь інше місто.

Прикметно, що Київ, в уяві наших пращурів сприймався як «місто-святиня», «місто-храм». Як спостеріг В.Ричка, «Божа благодать» київських пагорбів, що здіймаються неподалік від історичної частини міста — нового Сінаю провіщена Легендою про апостола Андрія, вміщеною у недатованій частині «Повісті временних літ» [18, с. 11]. Старокиївськими книжниками, перши-

© О.Ю. Талабірчук

ми з яких були Іларіон та Яків Мних, була витворена формула Київ – «другий Єрусалим». В.Ричка вважає, що «Константинополь і його субститут – Єрусалим символізують для Іларіона витоки і оплот християнської віри, звідки духовна традиція транслюється, нехай і через посередництво Константинополя, до Києва, через що і останній набуває ореолу нового Святого Міста. Слідом за Іларіоном цю ідею гранично ясно сформулює Яків Мніх у своїй Пам'яті і похвалі князеві Володимиру ось цими лапідарними, але надзвичайно промовистими словами: «Оле чюдо! Яко 2-и Иерусалим на земли явися Киев» [18, с. 96].

Також варто відзначити, що «у середньовіччі місто вважалося подобою, імітацією, «іконою» Раю/Града Небесного і в силу цього – провіщенням вічного Града. Урбаністичний ідеал середньовіччя значною мірою живився, як доводить Жак Ле Ґофф, біблійними образами» [18, с.105]. С.Аверінцев з цього приводу зазначає: «І у своєму смисловому аспекті місто співвіднесене для середньовічної людини з храмом: місто – це мовби просторий храм, храм – мовби осердя міста, й обидва є образами одного й того ж ідеалу – Небесного Єрусалима. Софійський собор є така частина Києва, яка за смислом своїм дорівнює цілому» [1, с.301-302]. За переконанням С.Кримського, місто, присвячене своїм центральним храмом Софії, мудрості Божій, символізує святе довкілля розумного буття на кордоні зі зовнішньою стихією. Розглядаючи тему софійності у семантиці міста, філософ зазначає, що «столиці личить символізувати мудрість, виконувати функцію мудрої голови» [13, с.25]. Проте це тільки перший план смислового підтексту, а другий план ціннісно-смислового простору міста утворює, на думку дослідника, «архітектурна семантика Києва подана через сполучення теми софійності з Богородичним циклом» [13, с. 25].

У цьому контексті Київ дійсно виступає духовним центром, символізує скарбницю національної культури та менталітету. Бажання Михася поїхати в місто, над яким літає ангел, у такому ключі трактується як прагнення людини осягнути межі власної духовності. А духовність, за визначенням того ж С.Кримського, «це завжди шлях до самого себе, до своєї особистості, шлях, який, мабуть, є найдовшим у людському житті» [13, с.362]. Символічним є і те, що персонаж твору, вже в дорозі до Києва, потрапляє в аварію і йому не вдається доїхати до міста. Чи означає це, що людині важко знайти шлях до духовності в середині себе, чи тільки цей конкретний персонаж не зміг її віднайти? За В.Горським, «простір духовності, власне, й містить можливості самореалізації людського в людині» [8, с.127]. Отож можливо, що своїм проханням Михась скеровує Олівера до думки, що сенс діяльності, у сковородинівському розумінні, «визначається сферою не матеріальних потреб, не соціальних запитів, вона однозначно спрямована на сферу духу» [8, с.129].

Е.Джанджакова зазначає, що між заголовком та текстом існує генетичний зв'язок, який може бути двох видів: 1) заголовок взятий з тексту; 2) заголовок у тексті не вживається. У першому випадку, на її думку, він виростає із тексту, а в другому стоїть над ним. Міркуючи про зміст заголовку, Е.Джанжакова говорить, що у випадку, коли назва береться з тексту, то важливо, кому вона належить. Зміст заголовку, який має замісників у тексті або береться з тексту, не просто дорівнює сумі змістів усіх його вживань, а виводиться із співвідношення з текстом в цілому [9]. Беручи до уваги ці твердження дослідниці, відзначимо, що заголовок повісті «Ангел над містом» вживається тільки в кінці тексту й належить другорядному персонажеві Михасеві, котрий у сюжетній лінії з'являється також наприкінці твору. Як і для інших персонажів повісті, характерним для його світосприйняття є непорозуміння зі світом, у яке «вступив уже давно» [20, с.84].

Михась, вихідець із села, відрізнявся від того оточення, у якому виріс, але й повністю не ідентифікувався з міським середовищем. Автор подає у творі ніби дві його іпостасі: сільську і міську. Із сільського менталітету в нього залишилась порядність, а також нечасті зустрічі з далекими родичами, з якими його мало що пов'язувало: «Добре казати про ґрунт тим, у кого є де і до кого повертатися. А він у рідне село приходив лише на похорони, на них далека рідня спромагалася запросити, на весілля його вже ніхто не запрошував (…) Приїхавши у село, здогадувався, що чужа смерть, мабуть, і є певним застереженням, що треба готуватися і до своєї… Коли йому набридло шукати самого себе серед тих селюків, які його вже не впізнали, тоді й він уже не впізнавав самого себе серед них» [20, с.86]. У місті вирізнявся сивим костюмом і серйозним виглядом, за знання своєї справи всі його поважали: «Сивий колір надавав йому ще більшої поважності, а коли час від часу аккуратно поправляв окуляри у золотій оправі, навряд чи можна було з ним про щось інше говорити, ніж про заводські справи» [20, с.84]. Він свідомо позбувався своїх спогадів про село, гадав, що так легше пристосується до міста.

Вважаємо, що таке зображення Михася відображає процес денаціоналізації особистості, що загалом характерне явище у контексті глобалізаційних процесів сучасного світу. У такому ракурсі протиставлення село/місто трансформується у протиставлення своє (село) / чуже (місто). Рустикальна тема струменить повсякчас у прозі І.Яцканина, адже село — та ланка, яка зв'язує людину з її минулим, нехай і далеко історичним, проте таке усвідомлення причетності до певного роду полегшує процес самоідентифікації або самокатегоризації особистістю себе як члена певної етнічної спільноти. Науковцями підтверджено, що «людина постійно шукає подібності з іншими і прагне асоціюватися з ними. Доведено першорядність потреби належності та

© О.Ю. Талабірчук

пошуку ідентичності з іншими, яка водночас невіддільна від прагнення бути собою, індивідуалізуватись, стати відмінним від інших, унікальним, зберегти свою відносну автономність, самодостатність» [4, с.290]. Подібним було і прагнення Михася виїхати із Словаччини в Україну, в місто, над яким літає ангел, щоб віднайти свій духовний центр, який рідний для нього на ментальному рівні. З усіх героїв повісті тільки Михась має ім'я, яке співвідноситься з українською культурою (згадаємо й архангела Михаїла), що свідчить про його національну приналежність. Інші герої повісті наділені іменами, які не притаманні українській традиції: Олівер, Карол, Бета, Магда, Вероніка. Тому Олівер і не розумів прагнення Михася поїхати в місто, над яким літає ангел, бо для нього, як представника іншої ментальності, воно чуже.

З іншого боку, беручи до уваги сакральне значення Києва та образу ангела, розуміємо, що Олівер не вловив духовної сутності буття, не пізнав себе. Можливо, Михась у його житті з'явився саме тому, щоб скерувати Олівера до моральності, підштовхнути його до роздумів про духовне життя. А святе місто мало стати ніби чистилищем, як згадується у поемі «Київ» І.С. Вдовиченка «святий наш Київ православний став пристанищем усіх грішних душ» [3, с.550]. Виконавши свою місію (згадаємо ангела-охоронця), він відійшов, як колись казав Оліверу, що «ангели людей не розуміють. Але ангели повертаються додому» [20, с.110].

Отже, заголовок повісті «Ангел над містом» укорінений в семантичному полі української культури. Завуальований образ «Ангела над містом» символізує Київ – духовний центр України, а відтак і української ментальності. Використання у назві образу ангела скеровує до трактування тексту в контексті сакральної тематики. Заголовок повісті визначає загальне ідеологічне звучання твору, а його інтерпретація не можлива без символічних художніх деталей тексту.

Література

1. Аверінцев С. Софія-Логос. Словник. 3-е видання / Сергій Аверінцев. – К.: ДУХ І ЛІТЕРА, 2007. – 650 с.

2.Ареопагит Дионисий. О небесной иерархии. Режим доступу: http://www.magister.msk.ru/library/bible/comment/areopag/areopag1.htm

3. Білецький О. Образи Києва в художній літературі / Олександр Білецький // Зібрання творів у п'яти томах. Том 4. – К.: Наукова думка, 1966. – С.539-572.

4. Боришевський М. Дорога до себе: Від основ суб'єктивності до вершин духовності: монографія / Мирослав Боришевський. – К.: Академвидав, 2010. – 416 с.

5. Гальперин И. Р. Текст как обьект лигвистического исследования / И.Р. Гальперин. – М.: Наука, 1981. – 140 с.

6. Грицюк Л. Ф. Образно-семантичний підхід до класифікації заголовків / Л.Ф. Грицюк // Мовознавство. – 1992. – № 2. – С. 51 – 56.

7. Горбівненко М.О. Заголовки і підзаголовки як змістові «репрезентанти» тексту / М.О. Горбівненко // Ономастика і апелятиви, вип. 30. Збірник наукових праць / за ред. проф. В.О. Горпинича. – Дніпропетровськ: ДНУ, 2007. – С.202 – 207.

8. Горський В.С. Філософія в українській культурі: (методологія та історія) / Вілен Горський. – Філософські нариси. – К., Центр практичної філософії, 2001. – 236 с.

9. Джанджакова Е.В. Стилистика художественного прозаического текста (Структурно-семантический аспект) / Е.В. Джанджакова // Режим доступу: http://philologos.narod.ru/dzhandz/stylprose.htm#_2-1-3

10. Кожина Н.А. Заглавие художественного произведения: онтология, функции, параметры типологии / Н.А. Кожина // Проблемы структурной лингвистики. Ежегодник. АН СССР. Ин-т рус. яз. 1984. – М., 1988. – С. 167 –183.

11. Конопелець В. Мозаїка людського будня / В. Конопелець / Післямова // Яцканин І. Тіні і шрами. – Пряшів, 1994. – С. 86 – 94.

12. Кржижановский С.Д. Поэтика заглавий / С.Д. Кржижановский. – М., 1931. – 32 с.

13. Кримський С.Б. Під сигнатурою Софії / Сергій Кримський. – К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – 367 с.

14. Мержвинський В. Поетика заголовків драматичних творів Лесі Українки / Віктор Мержвинський // Слово і час. – 2007. – № 2. – С. 32-40.

15. Миронюк В. Символіка назв новел Марка Черемшини / Валентина Миронюк // Studia Methodologica : [науковий збірник] / гол. Р. Гром'як. – Тернопіль, 2011. – Вип. 32. – С. 170-173.

16. Неврлий М. На підступах до роману (І.Яцканин) / Микола Неврлий. Минуле й сучасне: Збірник слов'янознавчих праць. – К.: Смолоскип, 2009. – 956 с.

17. Нямцу А. Є. Традиція у слов'янських та західноєвропейських літературах (проблеми теорії) / А. Є. Нямцу. – Чернівці: «Рута», 2001. – 152 с.

18. Ричка В.М. «Київ – Другий Єрусалим» (з історії політичної думки та ідеології середньовічної Русі) / Володимир Ричка. – К.: Інститут історії України НАН України, 2005. – 243 с.

19. Роман М. Нові літературні відкриття, нові творчі шукання у повісті «Ангел над містом» І.Яцканина / Михайло Роман // Дукля. – 2002. – № 1. – С.59 – 62.

20. Яцканин І. Ангел над містом / Іван Яцканин. – Пряшів, 2001. – 110 с.

ПОЭТИКА ЗАГОЛОВКА ПОВЕСТИ «АНГЕЛ НАД ГОРОДОМ» ИВАНА ЯЦКАНИНА

О.Ю. Талабирчук

Аннотация

В статье впервые исследуется поэтика заголовка повести Ивана Яцканина «Ангел над городом» як отображение внетекстуального уровня произведения. Анализируется символическое значение заголовка в контексте сакральной тематики.

Ключевые слова: поэтика, заголовок, повесть, ангел, город.

© О.Ю. Талабірчук

POETICS OF THE TITLE OF THE STORY «ANGEL OVER THE CITY» BY IVAN YATSKANYN

O. Talabirchuk

Summary

Abstract: In the article at first was investigated the poetics of the title of the story «Angel over the city» by Ivan Yatskanyn as an image of the author's intent of the work. The symbolic meaning of the title is analyzed in the context of sacred themes.

Keywords: poetics, title, story, angel, city.